

Iskolából özönlő gyerekek hólabdái puffognak. Kipirulnak az arcok, eláznak a kesztyűk, kivörösödnek a kezek. Csinos, begyes fiatal leány elcsúszik, s beletottyán egy nagy hókupac kellős közepébe. Alig bírják kihúzni belőle. Lejtős utakon már iramlanak az apró szánok. Egy kétéves kisgyerek először lát havat. Nem győz csodálkozni rajta. Micsoda fehér, hideg, tündéri játékszer. Ebből a csodálkozásból bennünk is maradt még egy szemernyi ...

i.

1931. december 5., szombat, 4. old.

A pesti utca

Vasárnap dél. A bazilika nagyharangja méltóságosan döng végig a városban. Az Andrásy úton fagyos verőfényben két fehér bajszos, ezüsthajú öregúr megy szemközt egymással. Perzsa prémgalléros bundát visel mind a kettő, keménykalapot, kezükben ezüstbotot. Rövid sétára indulhattak. Szemben az Operával, az egyik sarkon összeütköznek. Komoran föltekintenek, egymásra mordulnak.

– Miért nem vigyáz? Még nem tanult meg járni? Vén csacsi.

– Kikérem magamnak. Maga miért nem vigyáz? – vág vissza fenyegetően a másik.

Egészen közel állnak egymáshoz, válluk összeér. Farkasszemet néznek. A járókelők megállanak.

– Tyhü, itt nem szép dolog készül. Ez a két finom öregúr még összevelekszik egymással. Botrányt csapnak az utcán. Egy suhanc kárörvendve füttyörész. Egy hölgy védően emeli szeméhez kezét, hogy ne is lássa őket. Egy fiatalember már készül, hogy közbelépjen. Ekkor drámai fordulat következik. A két száj – a fehér bajusz alatt – huncutul elmosolyodik. Jobb kezüket nyújtják, baljukkal egymás vállát ölelgetik.

– Szervusz. Hogy vagy? Régen láttalak.

A suhanc levegőbe hajtja sapkáját, a hölgy mosolyogva odébbáll, s a közbelépni készülő fiatalember elnéző gúnnyal mormolja a fogai között.

– Öreg gyerekek. Az utcán játszanak.

•

Budapesten egyre több konfliskocsi tűnik föl, egyre több ló. A lovak még szomorúbbak, mint valaha régen. Mintha még nem heverték volna ki a sérelmes mellőztetést. Földig lógatja fejét valamennyi.

•

Déltájt sétálni viszik a kisgyerekeket. A felnőttek, akik kísérik, vörös orral, könnyező szemekkel topognak a hidegben. A kicsik nem fáznak. Néznek. Mit néznek? Nézik egymást, testvéri kíváncsisággal, a felnőtteket gyanakvó bizalmatlansággal, a kalauzt s a rendőrt ámuló tisztelettel, a katonát vágyakozó irigységgel, a kutyákat baráti fölényvel, a csillogó kirakatokat boldog elégedettséggel. Egy hároméves, piros bóbítás, szemüveges kislány a szemüvegén át mindenre nagymamás szigorúsággal tekint.

•

Egyik neves festőművészünk gyermek-arcképet fest. A bájos, jól nevelt apróságot, szépen felöltöztetve, minden alkalommal mamája viszi a műterembe. Az apa névnapjára meglepetésnek készül a kép.

A festő azonban művész. Unja a langyos idillt, s roppantul szeretné bőgve lefesteni a babát. Mulatságos képet tudna róla remekelni. Szóval az ő jel-szava ellenkezője a fényképészének: „Tessék barátságtalan arcot vágni”.

A baba türelmes. Nem hajlandó semmiképpen se sírni. A festő feldühödik, s mikor a mama elfordul, hatalmasat csíp a baba kövérkés combjába. A baba elbőgi magát. A művész gyorsan a vászonhoz ugrik, festeni kezd. Így megy ez többször egymás után.

A bőgő baba arcképét, mikor elkészült, nem vette át a megrendelő. De a festő díjat nyert vele egyik kéпкиállításán ...

-y.

1931. december 8., kedd, 4. old.